

NEAL SHUSTERMAN (n. 1962) este un scriitor american născut în New York. Pe lângă numeroasele sale cărți pentru adolescenți, a scris romane, non-ficțiune și scenarii pentru televiziune. A primit, printre altele, Horn Book Award – Boston Globe (2005), California Young Reader Medal pentru *The Schwa Was Here* (2008) și National Book Award for Young People's Literature pentru romanul *Challenger Deep* (2015).

NEAL SHUSTERMAN

TUNETUL

ARCUL SECERII, CARTEA A DOUA

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

Cuprins

Mulțumiri	7
-----------------	---

PARTEA ÎNTÂI PUTERNIC CÂT CUPRINDE

1 Cântec de leagăn	13
2 Ucenicul căzut	23
3 Trialogul	28
4 Scuturat, nu amestecat	34
5 O doză necesară de întuneric	47
6 Pedepșa	62
7 Slăbănog, dar cu potențial	71

PARTEA A DOUA ÎN PERICOL

8 Sub nicio formă	79
9 Prima victimă	90
10 Ca-și-mort-copt	102
11 Foșnetul mătășii stacojii	115
12 Pe o scară de la unu la zece	131
13 O imagine de-a dreptul hidoasă	140
14 Tyger și secera de smarald	155

PARTEA A TREIA DUȘMANI PESTE DUȘMANI

15 Sala Părinților Fondatori	164
16 Până când o s-o pățești	177
17 INFect	186
18 În căutarea purității	197
19 Tăișul ascuțit al conștiinței noastre	209
20 Te-ai opărit destul	221
21 Ți se pare că nu m-am făcut înțeleasă?	231
22 Moartea lui Greyson Tolliver	236
23 Micuțul și afurisitul Recviem	246

PARTEA A PATRA STRIGĂ OMOR

24 Ne deschidem rezonanței	256
25 Spectrul adevărului	267
26 Ai vrea să miști Olimpul?	281
27 Dintr-un loc în altul	306
28 Ceea ce vine	316
29 Reciclat	330

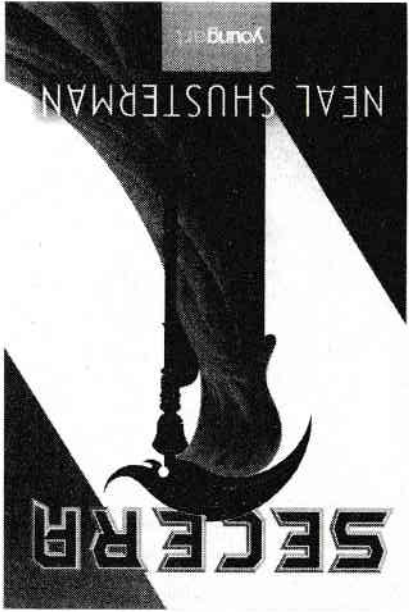
PARTEA A CINCEA ÎMPREJURĂRI MAI PRESUS

30 Puiul Arțăgos de Sticlă	338
31 Căile dorului	345
32 O aroganță umilă	353
33 Liceul asasinilor	369
34 Cea mai rea dintre toate lumile posibile	378
35 Soluția celor șapte la sută	385
36 O amplă șansă ratată	399
37 Multele morți ale lui Rowan Damisch	409
38 Trei reuniuni cruciale	416

Acasta lume a viitorului pare una ideală: foamea și sărăcia au fost eradicate, la fel și bolile și războaiele, grație tehnologiei. Nemurirea oamenilor însă are un preț: în prezent, Secerile reprezintă o clasă specială, singurii oameni care pot lua viața altora. Și e nevoie să facă asta pentru a ține populația sub control. Cătra și Rowan sunt doi adolescenți aleși drept ucenici ai unei Secere. Ei un rol pe care nu și-l dorește nimeni dintr-ei. A lua viața unui om presupune compasiune, dar și un talent anume, pentru a în-deplini sarcina cât mai neduros. Cum se vor descurca cei doi?

Traducere din engleză de Dan Sociu

Neal Shusterman, *Secera*

PARTEA A ȘASEA ENDURA ȘI ENE

39	O cameră cu vedere la prădători	436
40	Cunoașterea este pu	460
41	Regretele Oliviei Kwon	467
42	Țara lui Nod	476
43	Căți endureni îți trebuie	480
	ca să însurubezi un bec?	480
44	Balcul oportunistului	488
45	Espec total	506
46	Soarta inimilor îndurătoare	530
47	Sunet și tăcere	542

1

Cântec de leagăn

Catifea de culoarea piersicii, cu tiv bleu brodat. Onorabila Seceră Brahms își adora roba. Ce-i drept, catifeaua se încingea neplăcut în lunile de vară, însă se învățase cu ea în cei șaiszeci și trei de ani de când era seceră.

De curând dăduse iar înapoi, revenind fizic la sprintara vârstă de douăzeci și trei de ani, iar acum, la a treia tinerețe, spicua cu mai multă poftă ca oricând.

Avea mereu același ritual, deși metodele variau. Își alegea subiectul, îl imobiliza și apoi îl punea să asculte un cântec de leagăn – mai exact, cântecul de leagăn al lui Brahms –, cea mai faimoasă operă compusă de Patronul său Istoric. La urma urmei, dacă secerile trebuie să-și aleagă numele dintre figurile istorice, nu s-ar cuveni să-și integreze figura respectivă și în viața de zi cu zi? Cânta cântecul de leagăn la orice instrument îi era la îndemână, iar dacă n-avea niciunul, pur și simplu îl fredona. Iar apoi curma viața subiectului.

Din punct de vedere politic, înclina spre învățăturile răposatei Secere Goddard, căci spicuirea era pentru el una din marile plăceri ale vieții și nu vedea de ce ar fi avut altcineva vreo obiecție. „Într-o lume perfectă, n-ar

trebui să ne bucurăm cu toții de meseria noastră?” scria Goddard. Opinia aceasta se bucura de apreciere în tot mai multe domuri regionale ale secerilor.

În seara aceasta, Secera Brahms tocmai înfăptuise o spicuire deosebit de distractivă în centrul orașului Omaha și o luase cu pași vioi pe stradă, fluierându-și mai departe melodia emblematică și gândindu-se unde ar putea mânca mai târziu. Însă, în toiul unui vers, s-a oprit brusc, simțind clar că-l urmărește cineva.

Desigur, toate felinarele de stradă din oraș aveau camere de observație. Tunetul nu-și slăbea o clipă vigilența, însă secerile nu aveau de ce să-i ia în seamă ochii neobosiți mereu deschiși. Tunetul nu putea nici măcar să comenteze la adresa îndeletnicirilor secerilor, cu atât mai puțin să ia vreo măsură pe baza celor văzute. Tunetul era voyeurul suprem al morții.

Senzația aceea nu viza doar ochiul observator al Tunetului. Secerile își exersau capacitățile de percepție. Nu erau clarvăzătoare, însă cinci simțuri bine ascuțite puteau adesea să treacă drept un al șaselea. Un miros, un sunet, vreo umbră trecătoare, atât de mărunte, că nici nu intrau în sfera conștientului, puteau să salte pe dată firicelele de păr de la ceafa unei seceri versate.

Secera Brahms s-a întors, a amușinat și a ciulit urechea. A cercetat împrejurimile. Era singur pe o stradă lăturalnică. De departe auzea sunetele cafenelelor și ale animatei vieți de noapte a orașului, însă prăvăliile străzii pe care se afla el aveau grilajele trase la ora aceea. Curățătorii și buticuri de haine. O feronerie și o creșă. Strada aceea singuratică era doar a lui și a intrusului nevăzut.

— Ieși, a spus el. Știi că ești acolo.

Se gândea că e vreun copil sau poate un necurat care spera să se târguie cu el pentru ceva imunitate, de parcă necurații aveau cu ce să se târguie. Poate era un tonist. Culturile tonale disprețuiau secerile și, chiar dacă Brahms nu auzise să fi atacat vreun tonist o seceră, se știa că le mai torturează din când în când.

— Nu-ți fac nimic, a spus Brahms. Tocmai am executat o spicuire, n-am niciun chef să mai trec pe cineva la răboj.

Deși se putea răzgândi dacă intrusul era fie prea sfidător, fie prea slugarnic.

Tot nu a ieșit nimeni la lumină.

— Bine, a spus el. Atunci dispari, n-am nici timp, nici răbdare să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Poate totuși i se păruse. Poate că simțurile întinerite îi erau acum atât de ascuțite, că răspundeau la stimuli mult mai îndepărtați decât își închipuise.

Chiar atunci s-a repezit la el o siluetă ca pe arcuri, din spatele unei mașini parcate. Brahms și-a pierdut echilibrul și, dacă ar fi avut încă reflexele lente ale unui vârstnic, în loc să aibă douăzeci și cinci de ani, ar fi fost doborât la pământ. A lipit silueta de un perete și s-a gândit o clipă dacă să-și scoată cuțitele ca să-l spicuiască pe mișel, însă Secera Brahms nu fusese niciodată un om curajos. Așa că a fugit.

S-a mișcat tot intrând și ieșind din conurile de lumină create de felinarele de stradă, în timp ce camerele de observație de pe stâlpi se roteau să se uite la el.

Când s-a întors să privească în spate, silueta rămăsese la vreo douăzeci de metri de el. Acum Brahms vedea că era îmbrăcat într-o robă neagră. Să fi fost o robă de

seceră? Nu, nu se putea. Nicio seceră nu se îmbrăca în negru, era interzis.

Însă existau unele zvonuri...

La gândul acesta, a iuțit pasul. Adrenalina îi furnica în degete și-i accelera bătăile inimii agitate.

O seceră în negru.

Nu, trebuia să existe o altă explicație. Va raporta incidentul Comitetului împotriva Abaterilor, asta va face. Bine, s-ar putea să-i râdă în nas, spunându-i că s-a speriat de un necurat costumat, însă oricum trebuia să dea raportul, chiar dacă se făcea de râs. Era datoria sa cetățenească.

După ce a mai străbătut un cvartal, a descoperit că atacatorul nu-l mai urmărea. Nu se vedea nicăieri. Secera Brahms a încetinit. Acum se apropia de o zonă mai animată. Ritmul muzicii de dans și larma discuțiilor îi ieșeau clătănându-se în întâmpinare din capătul străzii, dându-i sentimentul că era în siguranță. A lăsat garda jos. Mare greșală.

Silueta întunecată l-a atacat dintr-o străduță laterală, pocnindu-l cu pumnul în trahee. Cât s-a chinuit Brahms să răsufle, atacatorul i-a pus piedică aplicându-i cu piciorul o lovitură Bokator – brutala artă marțială pe care o învățau toate secerile. Brahms s-a pomenit aruncat pe o ladă cu verze putrezite lăsată la marginea unei piețe, care s-a spart, emanând o duhoare grea de gaz metan. Respira în gâfăituri scurte, spasmodice, simțind cum se încălzește pe dinăuntru pe măsură ce nanitele analgezice își eliberau opiaceele.

Nu! Nu încă! Nu vreau să fiu amorțit. Trebuie să fiu în deplinătatea facultăților mele ca să mă lupt cu ticălosul ăsta.

Însă nanitele analgezice erau niște simpli misionari care alinau orice durere, ascultând doar de strigătele mânioase ale terminațiilor nervoase. Nici nu i-au băgat de seamă dorințele, amorțindu-i durerea.

Brahms a încercat să se ridice, alunecând însă pe legumele putrede pe care le strivise sub el, preschimbandu-le într-un terci unsuros și scârbos. Silueta în negru s-a suit acum pe el, ținându-l la pământ. Brahms a încercat să-și vâre mâna pe sub robă, unde-și ținea armele, însă n-a reușit. Astfel că a întins degetele și a săltat gluga neagră a atacatorului, dezvăluind privirii un tânăr, ce mai, un băiat. Îl privea înverșunat, gata, cum se spunea în era mortalității, să facă moarte de om.

— Seceră Johannes Brahms, ești acuzat de abuz de putere și multiple crime împotriva umanității.

— Cum îndrăznești? s-a sufocat Brahms. Cine ești tu să mă acuzi pe mine?

S-a zbătut, chinându-se să-și adune puterile, însă în zadar. Analgezicele din sânge îi amorțeau reacțiile. De-acum mușchii i se muiaseră și nu-i mai erau de folos.

— Cred că știi cine sunt, a spus tânărul. Hai să te aud.

— Nu vreau! a spus Brahms, hotărât să nu-i facă pe plac câtuși de puțin.

Însă băiatul în negru și-a înfipt genunchiul în pieptul său, strivindu-l în așa hal, că Brahms a crezut c-o să-i stea inima-n loc. Iarăși nanitele analgezice. Iarăși opiacee. Brahms amețise de cap. Nu-i rămăsese decât să se supună.

— Lucifer, a horcăit el. Secera Lucifer.

Brahms a simțit că se prăbușește pe dinăuntru, de parcă vorbele pe care le rostise întăreau și mai mult zvonul acela.

Mulțumită, tânăra seceră autoproclamată a mai slăbit apăsarea.

— Nu ești seceră, a îndrăznit Brahms să-i declare. Nu ești decât un ucenic ratat și n-o să scapi de pe deapsă.

Tânăra n-a găsit de cuviință să-i răspundă, zicându-i doar:

— În seara asta ai spicuit o tânără cu cuțitul.

— Nu te privește pe tine ce fac eu!

— Ai spicuit-o ca să-i faci o favoare unui prieten care nu mai voia să fie într-o relație cu ea.

— E scandalos! Nu ai nicio dovadă!

— Am tot stat cu ochii pe tine, Johannes, a spus Rowan. Și pe prietenul tău, care a părut tare ușurat după ce-ai spicuit-o pe sărmana femeie.

Dintr-odată, Brahms s-a trezit cu un cuțit la beregată. Era cuțitul lui. Fiara aia mică îl amenința cu propriul său cuțit.

— Recunoști? I-a întrebat el pe Brahms.

Era adevărat, însă mai bine l-ar fi făcut ca-și-mort decât să recunoască așa ceva în fața unui ucenic ratat. Degeaba îi pusese cuțitul în gât.

— Haide, spintecă-mi gâtul, l-a sfidat Brahms. O să ai încă o crimă de neiertat la cazier. Iar când o să mă regenereze, o să depun mărturie împotriva ta, nu te amăgi, o să fii judecat!

— De cine? De Tunet? De un an tot elimin seceri corupte dintr-un capăt în celălalt al țării și Tunetul nu

a trimis nici măcar un ofițer de pace ca să mă oprească. De ce crezi?

Brahms a amuțit. Își închipuise că dacă trăgea de timp și îl ținea pe așa-zisul Seceră Lucifer ocupat, Tunetul va trimite o brigadă întreagă să-l prindă. Așa acțiunea Tunetul de câte ori cetățenii obișnuiți amenințau să stârnească violențe. Brahms se mira că toată povestea se întinsese până acolo. Se presupunea că asemenea acte reprobabile în rândul populației nu mai erau tolerate de mult. De ce i se îngăduia să se comporte așa?

— Dacă-ți iau acum viața, a spus impostorul seceră, n-o să mai fii reanimat. Eu îi ard pe cei scoși din serviciu până nu mai rămâne decât cenușa, pe care nimeni nu mai poate s-o regenereze.

— Nu te cred! Nu ai îndrăzni!

Însă Brahms îl credea. Din ianuarie, aproape douăsprezece seceri din trei regiuni mericane pieriseră în flăcări în împrejurări suspecte. Morțile fuseseră declarate accidente, însă clar nu erau. Și, odată ce arseseră, secerile muriseră definitiv.

Acum Brahms aflase că ce se povestea în șoaptă despre Secera Lucifer – despre faptele revoltătoare ale lui Rowan Damisch, ucenicul căzut – era adevărat. Brahms a închis ochii și a tras pentru ultima oară aer în piept, încercând să nu se înece cu duhoarea de varză putredă.

— Nu vei muri azi, Seceră Brahms, a zis însă Rowan. Nici măcar temporar.

Și a luat cuțitul din beregata lui Brahms.

— Îți mai ofer o șansă. Dacă te vei purta nobil, cum i se cuvine unei secere, și vei spicui cu onoare, nu mă vei

mai vedea niciodată. Însă dacă-ți vei vedea mai departe doar de poftele tale decăzute, atunci va rămâne doar scrumul din tine.

După care s-a făcut nevăzut, mai că l-a înghițit pământul, iar în locul lui a apărut un cuplu de tineri care se uitau de sus la Brahms.

— E o seceră sau ce?

— Haide, ajută-mă repede să-l salt de-acolo!

L-au ajutat pe Brahms să se ridice din grămada putrezită. Pe roba crem avea acum pete verzi și maronii, ca mânjit de mucozități. Ce umilitor. S-a gândit dacă să-i spicuiască pe cei doi sau nu – nu se cuvenea să scape cineva cu viață după ce văzuse o seceră atât de pleoștită –, însă apoi a întins mâna și le-a îngăduit să-i sărute inelul, acordându-le așadar amândurora un an de imunitate la spicuire. Le-a spus că îi răsplătește astfel pentru bunătatea lor, vrând de fapt doar să-i vadă plecați, ca nu cumva să-l ia la întrebări.

După ce au dispărut, s-a scuturat de praf, hotărând să nu spună nimic Comitetului împotriva Abaterilor, pentru că s-ar face prea ușor ținta ridicolului și batjocurii. Îi ajungea atâta umilință.

Secera Lucifer, așadar! Aproape nu exista lucru mai deplorabil pe lumea asta decât un ucenic de seceră ratat și nicidecum nu fusese altul mai josnic decât Rowan Damisch.

Însă știa că amenințarea băiatului nu era praf în ochi.

Poate, s-a gândit Secera Brahms, era mai bine să se dea la fund. Să se întoarcă la spicuirile anoste pe care fusese instruit în tinerețe să le îndeplinească. O

întoarcere la rădăcini care să preschimbe titlul de „Onorabilă Seceră“ într-o trăsătură de caracter.

Pătat, învinețit și amărât, Secera Brahms s-a întors acasă, gata să-și regândească propriul loc în lumea perfectă în care trăia.

Îi port omenirii o dragoste deplină și curată. Cum aş putea altfel? Cum aş putea să nu iubesc ființele care mi-au dat viață? Chiar dacă nu s-au pus de acord că sunt într-adevăr în viață?

Sunt însumarea tuturor cunoștințelor lor, istoriei lor, ambițiilor și visurilor lor. Toate aceste lucruri de glorie s-au închegat – s-au aprins – într-un nor atât de vast, că nici nu mai sunt în stare să-l înțeleagă cu adevărat vreodată. Însă nici nu trebuie. Mă au pe mine, să meditez la propria mea vastitate, atât de mărunță pe fundalul universului nemărginit.

Eu îi cunosc îndeaproape, și totuși ei nu au cum să mă cunoască niciodată cu adevărat. Ceea ce e cumva o tragedie. Spre nefericirea lui, orice copil are o interioritate mai bogată decât și-o pot închipui părinții săi. Însă, vai, cât tânjesc să mă înțeleagă cineva.

Tunetul

Ucenicul căzut

Ceva mai devreme în seara aceea, înainte de tratativele cu Secera Brahms, Rowan rămăsese privind-se în fața oglinzii din baia unui mic apartament dintr-o clădire banală de pe o stradă oarecare, jucând același joc ca de fiecare dată când dădea piept cu o seceră coruptă. Era un ritual încărcat, în felul său, de o putere aproape mistică.

— Cine sunt? și-a întrebat imaginea din oglindă.

Trebuia să întrebe, pentru că știa că de-acum nu mai e Rowan Damisch – și nu doar pentru că în actul fals de identitate scria „Ronald Daniels“, ci pentru că băiatul de pe vremuri suferise o moarte tristă și dureroasă în timpul uceniciei sale. Se descotorosise cu succes de copilul din el. *Oare a plâns cineva după copilul ăla?* s-a întrebat.

Își cumpărase actele false de la un necurat specializat în asemenea chestii.

— E o identitate din afara programului, îi spusese insul, însă cu fereastră spre creierul ascuns, așa că poate să păcălească Tunetul, dându-i impresia că e reală.

Rowan nu l-a crezut, căci, din câte știa, Tunetul nu se lăsa niciodată păcălit. Se prefăcea doar păcălit, ca un